

HÚSVÉTI VIGÍLIA, URUNK FELTÁMADÁSÁNAK ÜNNEPE

1-6 oldal

Olv.: Ter 1,1-2,2 – Mk 16,1-7

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm a testvéreket! Egy maroknyian vagyunk, éppen ezért szedjük nagyon össze magunkat, mert a kevés is sok lehet, ha méltóképpen szeretnénk képviselni keresztény örökségünket, szeretnénk tanulságot tenni Jézus Krisztus mellett, Jézus Krisztusról, aki értünk szenvedett és meghalt. Az egyház liturgiája ezt a mai ünnepet vigília ünnepként jelzi, a vigília virrasztást jelent. Az őskeresztények Húsvét éjszakáját templomban töltötték, a naplemente utána kezdődött az ő találkozásuk az Isten házában és ez tartott hajnalig.

Hát mi úgy látszik Európai elkényelmesedett emberek vagyunk, lehet, hogy túl sokan vannak már a wellness szállodában és sajátos módon ünnepelnek. Mi mindenesetre, ha a kevesen is, de itt a templomban gyülekezünk és várakozunk, hiszen a várakozás egy nagy ígélet felé fordul. Ennek az éjszakának az ígérete Krisztus győzelme. „Mert megölhették hitvány zsoldosok”, elárulhatták még az övéi is, de az Isten a kezében hordozza és életet ajándékozott neki, amit Ő maga érdemelt ki szenvedésében és halálával.

Kedves jó testvérek! Sajátos világban élünk és ez a mai világ különösen szólít bennünket, mert ebben a világban annyi lesz az Istenből, amennyit meg tudunk mutatni, ebben a világban annyi megvalósulása lesz az Isten törvényeinek. A törvény latinul normát jelent, és csak azért hangsúlyozom ezt, mert a norma az normális, ezt jelenti. Annyi lesz jelen ebben a világban az isteni törvényekből, amennyi normális ember van. A normális ember normakövető, a normális ember Isten törvényeit állítja maga elé. Most Jézus Krisztus felé forduljunk, a győztes felé, aki legyőzte a sötétséget és ezért Ő a világ világossága, aki legyőzte a halált, ezért Ő a Megváltó, az életnek az Ura.

Kedves jó testvérek, most ezen az estén az Isten segítségét kérjük mi emberek, nemcsak mi, akik itt vagyunk, hanem ennek a kornak az emberei, persze nem kell nekünk az összes többi földrészre tekinteni, elég, ha Európa népei felé fordulunk, hiszen a legnagyobb veszélyben mi vagyunk. Akkor kérjük az Istent, hogy minél több ember legyen itt Európában, aki a sötétséget le tudja győzni, sötét mindaz az ember, aki csak magával foglalkozik, aki csak magára gondol. Krisztus éppen ezért a világosság Ura és ezért a világ világossága, mert ő nem magára gondolt, hanem értünk lett emberré, értünk szenvedett és értünk halt meg, Jézus ezért az élet Ura.

A modern fogalom fájdalmasan használja a halál kultúrája kifejezést. A halál kultúrája azt a fájdalmas üzenetet hordozza, hogy az emberek lemondtak az Isten igazságáról, lemondtak a kereszténységnek, a vallásnak az üzenetéről és a maguk világát élik, Isten nélkül, vallástalanul. Ez a halál kultúrája. Az élet pedig arról szól, amit Jézus mutatott meg nekünk, Ő nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, Jézus azért az élet, mert az életünket szolgálja.

Kérjük ezen az estén az Isten kegyelmét az Európában élő ember számára, hogy ismerje meg minél több ember a hivatását. Nem azért születünk, hogy a magunk javát keressük, hanem

azért születünk, mert nem magányos lények vagyunk, közösségben élünk és felelősek vagyunk a közösségért, és a közösség az egymás életének a szolgálata. Most szítsuk föl a vágyainkat, és forduljunk a fény felé, az életet adó Krisztus felé és ünnepeljünk.

Jól számítottam, hogy nagyon kevesen leszünk, ezért most igazából nem komplikáltuk az ünneplést, sajnos éppen elég gondot okoznak az együttélésünkből adódóan a többiek. Ma is mielőtt a fiúkkal éppen készültünk volna a szertartásunkra, akkor még egy fél órára félre kellett vonulnunk, éppen annyi időre, amennyire szükségünk lett volna arra, hogy tüzet csíholhassunk, hogy meg tudjuk szervezni, hogy ne itt a templomban kezdődjön a szertartás. Tehát pillanatról pillanatra változik a helyzet, és a rögtönzések bizony egyéni érdekeket tolnak előtérbe és mindig az örök értékek, mindig az isteniek kerülnek háttérbe. Most ezért a tűzszentelést nem tudjuk végrehajtani, de azért imádkozni fogunk a fényért. Imádkozni fogunk azért a fényért, amelynél nem csak melegedni lehet, hanem amely fény át tudja hatni az életünket és el tudja oszlatni kicsinyes, önző életünk sötétségét.

Szertartás

Kedves testvérek! Ennek a gyertyának az igazi ékessége azok a sebek, amik Jézus sebei. Jézus sebeivel jelöljük meg ezt a húsvéti gyertyát, egy olyan templomban, amely templom jézusi sebeket hordozó szentről elnevezett. Ez a templom Assisi Szent Ferencről híres, és sajátos üzenete van. Ferenc testvér méltó volt arra életében, hogy Krisztus sebeit hordozza. A mi időnkben egy másik Ferences rendi testvér, a kapucinus Pio atya ugyancsak ezeket a sebhelyeket hordozhatta saját testén.

Kedves testvérek, ez a húsvéti gyertya szimbólum, Krisztust szimbolizálja, aki az út. Most, amikor ezt a néhány lépést megtesszük, kérjük Jézus Krisztus fölbátorító kegyelmét, hogy nyomába lépjünk. Az Ő útja a célba visz.

Kedves testvérek, a szentély felé fordulunk. Jusson eszünkbe a szentek szentjének a csodálatos világa, valahányszor otthonunkból megtesszük azt az utat, amely a templomba vezet, az mindig az élet útja lesz. Most a húsvéti örömeinket halljuk, hiszen ha arra gondolunk, hogy az Isten ezt a csodálatos világot nekünk teremtette, a mi kezünkbe adta és ránk bízta a sorsát, akkor minden okunk megvan arra, hogy boldogok legyünk, hálás szívvel bírjuk ezt a csodálatos ajándékot, és miközben most hallgatjuk ezt az örömeinket, addig maradjunk állva.

Igeliturgia

Kedves testvérek, Isten embermentő nagyságával szembesülünk. Az első olvasmány, amit hallani fogunk Isten mindig érvényes szeretetének a kiáradása erre a világra. Ennek a világnak isteni terve van és ebben a világban elsősorban az ember hivatott arra, hogy ezt az isteni tervet megvalósítsa, kibontakoztassa, beteljesítse. Hallgassuk azt az igazságot, ami napnál világosabb, de ezt az igazságot a mi korunknak az embere a feje tetejére állította. Mi most azért imádkozunk, hogy egyre többen legyenek, akik ehhez az isteni tervhez hűségesek és ennek az isteni tervnek a megvalósítói kívánnak lenni. (Ter 1,26-31a)

Kedves testvérek, a következő Olvasmány egy népnek a kimentéséről szól, mégpedig a szolgaság házából vezeti ki ezt a népet az Isten és azt ígéri, ha az ő általa mutatott úton járnak, akkor ez a világ a Kánaán földje lesz. (Kiv 14,15-15,1)

Olyan sokszor hallottuk a figyelmeztetést: nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével is, ami Isten ajkáról származik. Testvérek, azt hisszük, hogy a kenyér fontosabb, mint

az igazság. Nem elgondolkodtató? Amikor bőségesebb a kenyér az asztalunkon, mintha az igazságról megfélelkeznenk. Okuljunk! (Iz 55,1-11)

Nem a javakban való bővelkedéstől függ az ember élete. Hányszor megtapasztaltuk mi minden van, ami ennél sokkal fontosabb az életünkben, különösen a kis közösségek, a családok életében, a nemzetek életében. Az egész világot úgysem tudjuk nem csak átölelni, de megérteni sem. Gyűjtsetek magatoknak kincset, amit a rozsda meg nem rág, a moly meg nem emészt. Ahol a kincs, ott a szív is. Testvérek, a Ferenc, egy ember, aki minden nap este azt keresi, hogy hol hajthatja le a fejét, egy alkalommal, amikor ételt osztottunk és elé álltam a nagy tányérral, akkor a következőt mondta: Imre atya, nekem ne adjon ennivalót, nekem a legnagyobb ajándék az, hogy Imre atya azt mondja, hogy Ferenc. Mekkora ajándék, ha összetartozhatunk egymással. Mérhető ez javakhoz? Hallgassuk! (Bár 3,9-15. 32-4,4)

Kedves testvérek, most már olyan jelenségekkel szembesülünk, amik ismerősek. Most hallgatjuk majd a szentleckét. Leckét, ami feladatot jelent az ember számára, nem véletlenül nevezik így, mint ahogy a gyerekek az iskolában leckét adnak, feladatot kell megoldania. Az Egyház, a nevelőanyánk leckét ad elibénk. Figyeljünk, mert dolgunk van vele! (Róm 6,3-11)

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Csak kevéske szót, hiszen olyan sokszínű üzenetet kaptunk, ami ha igazán volt felvevőnk, akkor nagyon sokat gazdagodhattunk. Mindenesetre azért van nagy jelentősége annak a szónak, ami itt elhangzik nap mint nap, vasárnapról vasárnapra, az azért nagyon fontos, mert ha ezekre a szavakra odafigyelünk, akkor életünk útja világos és egyértelmű lesz. Annyi gondunk, bajunk van az útkereséssel és oly sok ember élete fut zátonyra, miközben az Isten nevében a követ beszél, hiszen nem a pap beszél, ő csak kölcsön adja az ajkát meg a szívét meg a kevéske eszét, hogy közvetítse az Úr üzenetét.

Oly sok szó elhangzott itt, csütörtökön az utolsó vacsora emlékünnepe, pénteken, amikor az élet fáját vettük körül, a keresztet, amelyből az élet árad felénk: szenvedésből Megváltás. Nem győzöm ezt mondani, kedves jó testvérek, mert ez az üzenet, szenvedésből Megváltás. Csak annak az embernek az élete rendezett és helyén levő, akit szeretnek, hát erre vágyakozik mindenki. És ha még ezt a szeretetet áldozatkészség is kíséri, egyébként e nélkül nem szeretet a szeretet, akkor az ember megmenekült, mert fontos. Annak mindenképpen fontos, aki felé fordul, akár vallja, akár hallgat, de akihez odafordulunk, a felé megnyílunk, azt beengedjük az életünkbe, azzal mi bizonyos értelemben egymás életét tesszük gazdaggá, mert ki-bejárunk egymás életében, és ha valóban az áldozatkészség teszi hitelessé a kapcsolatunkat, akkor semmi nem tudja ezt kikezdeni és akkor valóban boldogok vagyunk. És az Isten ezt akarja, az egész Megváltás erről szól.

Persze ahhoz, hogy az ember ilyen szellemben tartozzon össze emberrel, ahhoz a legfontosabb az, hogy az Istennel tartozzunk össze, hiszen Isten a szeretet Istene. És a Húsvét ezt is jelenti, hogy Isten rendezte a kapcsolatainkat, kapcsolatunkat Ővele. Ő kezdeményezett és az Istenskapcsolatunk magától értetődő. Hát mi más lenne, ha Isten a szeretet, hát mit akarunk ennél többet? Hát Isten értünk van, ha szeret, és ha megtanuljuk ezt az Istentől. Egyébként Isten és ember kapcsolata ettől hiteles, hogy az ember eltanulta az Istentől, hogy milyen lélekkel is induljunk el egymás felé. Jézus Krisztus élete, szeretete, szenvedése, halála pontosan ezt hitelesítette, hogyha Istentől tanult szeretettel indulunk el egymás felé, akkor nem kell féltünk magunktól egymást.

Éppen a napokban, egyik nap során legalább ötször hallottam rádióban, televízióban, aztán elküldött üzenetben, hogy Európa háborúban van. Azt hiszem, miniszterelnök úr is beszélt erről most, mikor múlt héten Európában tanácskoztak Európa vezetői – hát egyelőre ők a vezetők, akiket megválasztott Európa népe – és még a miniszterelnök úr is furcsállotta azt, hogy mintha egy háború kellős közepébe került volna, mert mindenki háborúról beszélt és azt erősítették egymásnak, hogy a maguk harcát harcolják Ukrajnával együtt Oroszországgal.

Nem beszélek erről többet, mert ezt nem lehet megérteni. Hát én még ilyen életemben nem hallottam, meg azt hiszem a testvérek sem, ha egyik megtámadja a másikat, akkor az egyik mellé odaáll egész Európa szinte és úgy gondolja, hogy annak a népnek a harca az ő harca és annak a másiknak ellenfelei, ellenségei. Érthetetlen, megmagyarázhatatlan. Nyilvánvalóan tudjuk, hogy e mögött emberi érdekek vannak, e mögött emberi lehetőségek keveseknek, aztán, hogy ez miképpen érint bennünket, ne is beszéljünk róla többet.

Ezt csak azért mondtam, mert van nekünk éppen elég harcunk önmagunkkal, mert nagyon kemény az a harc, amit az ember harcol önmagával, önmagáért, hiszen ez a mai este is erről szól. Az embernek föl kell venni azzal a sötétséggel a harcot, ami bennünk van, és mindegyikünknek fel kell venni a harcot a halállal. Az elmúlt esztendőben pontosan ennek a gondnak próbáltam megfogalmazni az üzenetét azzal: életre váltott halál. Hát valóban, akiért készek vagyunk meghalni, annak a legteljesebben szolgáljuk az életét.

De hát nem egyszerű a mi harcunkat önmagunkkal megharcolni azért, hogy önmagunk legyünk, a magunk életét éljük, a világosság fiaiként éljünk, és valóban abban a szellemben tartozunk össze, ahogy azt Jézus Krisztus a tanításával és példájával élénk élte, egymás életét szolgálva. Mert semmi értelme sincs önmagában az életünknek, csak egymással való összetartozásban, és ennek a hordozó ereje egymás életének a szolgálata.

Nem ragozom ezt tovább, mert erről sokat beszéltem, az elmúlt két napon is emlegettem, meg már a korábbi vasárnapokon is. Testvérek, a lényeg az, hogy mi úton vagyunk önmagunk felé, ezt is hangsúlyoztam, de ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni. Az ember útja akkor emberhez méltó út, ha a célja felől meghatározott az út, a célját pedig ennek az útnak Isten határozta meg, Aki a saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket, és ennek a célnak az az értelme, hogy egymással való kapcsolatunkat az Istentől tanult szeretet határozza meg. Csak szeretni szabad egymást, csak egymás életét szolgálni szabad, különben elszigetelődünk.

Éppen most az egyik interjúban mondtam a hatéves korombeli tapasztalatomat, amikor nagyapám mondta nekem azt, hogy aki nem akarja a másik ember életét szolgálni, az magára marad. Hát világos, ki a csuda akar azzal együtt élni, aki csak magára gondol? Igen, ha az életünk a cél felől meghatározott, akkor van értelme. És ez azért is fontos, mert tanúi vagyunk nap mint nap a köpönyegforgatásoknak, ez az, amikor az ember hangoztatja az élete igazságát, aztán ha éppen valami érdeke úgy kívánja, akkor vált. Hát akkor hol van az igazsága az életének? Rendkívül fontos, hogy az ember meghatározza a célt és ahhoz minden helyzetben, minden körülmények között ragaszkodjon.

Hát gondoljanak csak a testvérek erre, most nem bántásképpen akarom ezt mondani, mert egyik oldalról örülök, másik oldalról meg szomorú vagyok. Mint már évek óta, kétségbeesve várom a hosszú hétvégeket, és ma egyre jobban azt látjuk és nyilvánvaló erre a haszonszerzés mindenképpen rászervez és nyilvánvalóan olyan programokat kínál, amik csábítóak. És ilyenkor mintha elfelejtenék a hívő emberek is, hogy a mi életünket, a hit felől célirányítottan vagy célirányosan élő életünkben a döntésünket mindig az Isten akarata határozza meg és az egymással való kapcsolatunk. Nem pedig a sokadlagosak. Egyik oldalról az ember örül ennek,

hogy egyre több a lehetősége egyeseknek, egyre többeknek, hála Istennek, akár mondhatjuk ezt így. Csakhogy dől a torony.

Egy biztos, kedves jó testvérek, már ezt is azt hiszem említettem a bevezetőben, annyi helye lesz az Istennek ebben a világban, amennyi helyett mi biztosítunk neki. Ha mi nem tudjuk megjeleníteni az emberek felé, most nem házaspárookra meg barátokra meg családtagokra gondolok, hanem minden ember felé, hogy ezzel a nyitottsággal, ezzel a lelkülettel egyáltalán nézünk egymásra, ha ez nem magától érthető, akkor az Istennek nincs helye ebben a világban. Mert ebben a világban az Istent csak így lehet megjeleníteni, másképp nem. Ha így vagyunk egymással, nem a barátok meg nem a családtagok, hanem egyáltalán ember az emberrel, akivel együtt utazunk a villamoson vagy a metrón, együtt autózunk bizonyos étteremben az utakon, hogy hogy gondolunk egymásra.

És ami még ennél is izgalmasabb, amit szintén azt hiszem említettem, ez a világ, amelyben élünk, nem normakövető világ. A törvény a norma, és itt most nem emberi törvényekre gondolok, a Tízparancsolat törvényeire. Aki normához igazodik az normális ember, és csak azok az emberek tudnak egymáshoz igazodni, akik számára magától értetődő az, amit az Isten elénk tár mint követendőt.

Tehát azt gondolom testvérek, hogy a harcunkat magunkkal vállalni kell. Húsvét pontosan erről szól, hogy az ember újjászületik, nem magának él, hanem szeretetben összetartozva egymással, vagyis mindig jóindulatúan gondolva a másik emberre, akit nem is ismer, azt se tudom, hogy kicsoda, csak egyszerűen akár egymás mellett megyünk az utcán. Akikkel pedig dolgom van, a velük való kapcsolatot pedig az isteni norma igazgatja. A Húsvét pontosan ezt a fajta újjászületést jelenti, ahogy Jézus szeretetével, halálával hozott egy új világot, a húsvéti világot. Ezt a húsvéti világot kell megjelenítenünk ebben a világban és akkor örömünk lesz, akkor boldogok leszünk, e nélkül sose leszünk boldogok, mert a jó közérzetünket ez a fajta gondolkodás, ez a fajta egymás felé fordulás alapozza meg.

Azt kívánom mindenkinek, hogy ezeket a fájdalmas tapasztalatokat, amiket nap mint nap hallunk, hogy háborúba készülünk, elkerülhetetlen a háború és effélék, és az ember elgondolkodik és tudja, hogy a háttérben mi van, akkor kétségbeejtő. És egy olyan rendszer jött létre egy Isten nélküli világban, egy vallástalan világban, ami embertelen. Ezen az idei Húsvéton gondolkodjunk ezeken el és Isten segítségével szülessünk újjá.

Mint ahogy most, amikor majd folytatódik a szentmise és arra gondolunk, hogy mi megkeresztelt emberek vagyunk, és a keresztség azt jelenti a maga szimbolikus jelenetével, hogy az ember alászáll a keresztségbe, és meghal ebben az alászállásban mindaz, ami embertől idegen és az ember egy új életre születik, mégpedig Isten szeretetével a szívében és embertársaink életéről felelősséggel, amit a szolgálatunk szellemével, Isten előtti felelősségünk szellemével tudunk kifejezni. Testvérek lelki életet másképp nem lehet élni, csak szeretetszolgálatra alapozva. Egyébként nagyon messze kerülünk egymástól. Ez a mai este segítsen bennünket abban, hogy sorsfordító időben Isten kezébe tudjuk tenni a sorsunkat, akkor jó kezekben van.

És akkor most folytatódik az ünneplésünk. Arra gondolunk, hogy egyszer minket is megkereszteltek, és azokra gondolunk, akik már megkeresztelkedtek. Vajon új életet élnek-e Krisztus nyomán? De ne másokra gondoljunk, mindegyikünk a maga életére, és kérjük valóban a Jóisten segítségét, hogy mint megkeresztelt emberek új életre támadjunk és erősítsük meg, újítsuk meg az Istennek tett ígéretünket.

+ A M E N +

Kedves testvérek, most végigmegyek itt a padok között és szentelt vízzel emlékeztetem a testvéreket arra, jó lenne, ha mindenkire egy csepp pottyanna, hogy a vízben megtisztul az ember, és nagyon egyszerűen nézzük a kérdést: a bűn az, amikor az ember csak magára gondol. Az összes többi mind leperreg, lehullik. Ma az emberek büszke bűnösök, az igazi bűnösök szerények, alázatosak. Csak erre kell alapvetően figyelni, soha ne csak magamra gondoljak emberi kapcsolataimban, és akkor egyszerűen elhagynak a bűnök. Nem ilyen egyszerű azért, de ki kell próbálni.

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Köszönöm szépen a kitartást, ezek a nagy ünnepek nagy áldozatokat kívánnak tőlünk, de hát az igazság az, hogy akinek nagy ajándékai vannak, nagy áldásokat nyer el az Istentől, még ha keveset el is veszít belőle, még mindig maradt. Úgyhogy örömmel ajánljuk fel a Jóistennek ezeket az időket, amik próbára is tesznek talán kicsit bennünket, de vigasztaljon bennünket az, hogy erről nem lesz nehéz számot adni, erről az időről.

Kívánok mindenkinek nagyon gazdag együttlétet, családi együttlétet, baráti kapcsolatokban együttlétet, és valóban tudjuk valamiképpen emberi kapcsolatainkban megjeleníteni azt, hogy összetartozunk, ami nem egy szólam, hanem egyirányú jóindulat. A szeretet ennyit jelent, jóindulat és egymás életének örömteli szolgálata. Mert öröm csak a jó tetteink nyomán fakad a szívünkben, és viszont erre a boldogságra igen nagy szükségünk van. Én egyre inkább azt látom, hogy a világ, amelyben élünk, boldogságszegény, és pontosan azért, mert mintha az emberek elfelejtették volna azt, hogy egymásnak örömet kell szerezni, egymással jót kell tenni. Olyan szépen tudjuk mondani: jobb adni, mint kapni, de ezek az ajándékozások a legnagyobb jutalmat jelentik azon pillanatban, egy jó közérzetet, egy lelki megnyugvást, békét. Kívánok mindenkinek nagyon-nagyon boldog együttléteket és gazdag emberi kapcsolatokat Isten áldásával.

Most ezt a gyerekek miatt mondom inkább, azért örültem, hogy annak ellenére, hogy ilyen kevesen vagyunk, azért épp elég sok fiatalember is van itt. Én ugye minden évben Húsvétra sok tojást, ilyen több kilós tojásokat szoktam hozni Olaszországból, de hát ezt a jó cselekedet sorozatot megakadályozzák. De azért vannak, akik erre emlékeztek és egy jó nagy csokoládétojást ajándékoztak nekem, hogy ne felejtsek. Akkor holnap, a fél 9-es szentmise után az lenne jó, ha minél több gyerek lenne itt, de hát a felnőttek is gyerekek, mindannyian azok vagyunk, Isten gyerekei, úgyhogy tördeljük majd a csokoládét.

+ *ÁLDÁS* +